

International Strafferet.

Som det vil være Tidsskriftets Læsere bekendt, bl. a. fra Overretssagfører *Henrik Sachs'* Redegørelse i Aargang 1936 S. 78 ff om den internationale Kriminalistkonference i København 1935, blev der i Maj 1935 af en af Folkeforbundet nedsat 11 Mands Komité vedtaget et Forslag til en international Overenskomst ang. Terrorismens Bekæmpelse, hvorhos Komiteen behandlede et af den franske Regering fremsat Forslag om Oprettelse af en international Straffedomstol, hvorom Enighed dog ikke opnaaedes indenfor Komiteen.

Efter at have modtaget Komiteens Betænkninger sammenkaldte Folkeforbundet en international Diplomatkonference til Møde i Genève, hvor der den 16. November 1937 blev vedtaget 1) en Konvention til Bekæmpelse af Terrorisme, 2) en Konvention om Oprettelse af en international Straffedomstol. Den første Konvention blev tiltraadt af Delegerede fra 24 af de repræsenterede 35 Stater, den sidste af 13 Delegerede. Blandt de europæiske Stater, der tiltraadte begge Konventioner, var Belgien, Frankrig, Holland, Grækenland, Rumænien, Czekoslovakiet, Tyrkiet, Sovjetrusland, Spanien og Jugoslavien. Storbritanniens og Schweiz's Delegerede erklærede straks ved Begyndelsen af Forhandlingerne — uden at tage Afstand fra de internationale Bestræbelser for at bekæmpe Terrorismen — ikke at kunne tiltræde de foreslaede Konventioner. Den norske Delegerede tiltraadte Konventionen til Bekæmpelse af Terrorisme »ad referendum«. Iøvrigt blev Konventionerne ikke underskrevet af de Delegerede for de nordiske Lande, af hvilke Sverige dog ikke var repræsenteret ved Konferencen.

Konventionen til Bekæmpelse af Terrorisme bestemmer i § 1 terroristiske Handlinger som saadanne imod en Stat — altsaa med Udelukkelse af den saakaldte

»sociale« Terrorisme — rettede forbryderiske Handlinger, der ifølge deres Formaal eller deres Natur fremkalder Terror hos bestemte Personer eller Persongrupper eller hos Almenheden. Men indenfor denne almindelige Afgrænsning omfatter Konventionen kun visse i Art. 2 og 3 nærmere beskrevne Handlinger, saasom forsættelige Angreb paa Stats- overhoveder, deres Sukcessorer og Ægtefællers Liv, Sundhed eller Frihed, tilsvarende Angreb paa offentlige Tjenestemænd i Anledning af deres Tjenestes Udførelse, Sabotage paa offentlige Indretninger o. desl., Fremkaldelse af Almenfare for Menneskeliv, fremdeles Forsøg, Forberedelse, Anstiftelse m. v. til saadanne Handlinger. Signatarmagterne forpligter sig til i deres Lovgivninger at indføre Straffebestemmelser for saadan Terrorisme udøvet paa deres Territorium mod en anden Signatarmagt, saaledes at den strafferetlige Repression normalt skal være den samme, som hvis Angrebet var rettet mod den paagældende Signatarmagt selv. Terroristiske Forbrydelser maa i Udleveringstraktater ikke begrunde Undtagelse fra Udleveringspligt. Der gives nærmere Regler om den Straffelovgivning der skal anvendes, hvis Sagen paadømmes i det Land, hvor Forbryderen har søgt Tillflugt. Endvidere indeholder Konventionen Bestemmelser om, at der skal indføres effektive Straffe for Pasforfalskning, samt Bestemmelser om Samarbejde mellem Politimyndigheder m. v.

Konventionen om Oprettelse af en international Straffedomstol, om hvis Hensigtsmæssighed og praktiske Betydning der navnlig fra Storbritanniens Side blev rejst Tvivl, har Interesse som et Forsøg paa at løse de baade folkeretlige og interne Vanskeligheder, der kan opstaa for en Stat, i hvilken en politisk Forbryder har søgt Tillflugt, naar paa den ene Side denne Stat nægter Udlevering, og det paa den anden Side maa befrygtes, at dens interne Retshaandhævelse overfor den paagældende Forbryder bl. a. paa Grund af Nævningenes forventede Indstilling ikke vil blive tilstrækkelig effektiv, saaledes at Grundsætningen aut dedere aut punire ikke kommer

til at gøre Fyldest. Den Stat, i hvilken Forbryderen har søgt Tillugt, skal da i Stedet for selv at paatage sig Retsforfølgningen kunne overføre den paagældende til den internationale Straffedomstol. Denne foreslaas oprettet som en selvstændig Institution i Haag, foreløbig med Kompetence til at paakende de i Traktaten om Bekæmpelse af Terrorisme omhandlede Forbrydelser. Domstolen skal bestaa af 5 Medlemmer med 5 Suppleanter, alle retskyndige og udnævnt af den permanente internationale Domstol i Haag. Ved Paadømmelsen af en Sag lægges den Lovgivning til Grund, som gælder enten i den Stat, hvor Forbrydelsen er begaaet, eller i den Stat, der har overført Forbryderen til den internationale Straffedomstol. Er disse Love forskellige, skal den mildeste anvendes. Domstolen kan bestemme, at idomt Frihedsstraf skal udstaaas i en hvilkensomhelst af Signatarstaterne. Er ingen anden villig til at paatage sig Fuldbrydelsen af Straffen, skal denne udstaaas i den Stat, der har overført den paagældende til Domstolen. Idomt Dødsstraf skal den Stat, der udpeges til at eksekvere Straffen, have Ret til at omsætte til den strengeste i denne Stats Lovgivning hjemlede Frihedsstraf.

Den rumænske Minister i Haag, Professor *V. Pella*, den utrættelige Talsmand for Strafferettens Internationalisering, hvis virksomme Deltagelse i Forberedelsen af de nu vedtagne Traktater er omtalt i Overretssagfører Sachs' fornævnte Redegørelse, har den 26. Marts 1938 ved et Fællesmøde i Bryssel af den Belgiske Kriminalistforening og den Belgiske Folkeforbundsforening holdt et oplysende Foredrag om de to Konventioners Forhistorie og Indhold. Foredraget er optaget i April-Heftet 1938 af *Revue de Droit Pénal et de Criminologie* og foreligger i Særtryk.

Fuldstændigt Referat af Forhandlingerne og Beslutningerne paa den internationale Konference i Genève i November 1937 foreligger i de af Folkeforbundet udgivne *Actes de la Conférence internationale pour la repression du terrorisme*. Nr. C 94 M 47. 1938. V.

Oluf H. Krabbe.